



Димитър Бояджиев

Покой

Нощта тъмнее. Дрипави мъгли
кръстосват бързом небесата черни
и никъде звезда да се мерне,
та мрака нетърпим да осветли...
Мъглата чак в душа ми помрачена
прониква – сякаш се стареа тя
и сетнята надеждица смутена,
остала пощадена от скръбта,
с дъхът си лют оттамо да изгони...
Стърчат зловещо овдовели клони
над тъмната алея. Мълком аз
вървя по сухи листе – и смутено
се вслушвам в пронизителния глас
на вихъра, що блъска разярено
клонаци сухи, писка и скимти,
и киска се със присмех – че в душата –
безкраен шир – последен стон трепти
от песента тържествена и свята
на любовта...трепти и гасне той
сред някакъв словещ и чер покой...

Покой, желан със страстно възжеление,
защо ми тъй навяваш ужас ти?
Безумните, чаровните мечти
на луда младост в твоите студени
и бистри струи искаха да заспят
сън непробуден, тих – и нивга вече
в душата ми със бол да не трептят...
Но днес съзнаньето за теб пресече
като кинжал сърце – и виждам аз,
че няма, няма нивга да настане
такъв честит и благодатен час,
когато примирение ще обхване
духът възторжен и ще утоли
желанья жадни с пустота студена...
И шепна: – Нек душа е изнурена,
о, нека чак до гроб да ме боли
от зли терзанья и вълнения страстни!
Да си прокляна участта е грях,
че диво е сред тях живот да гасне,
да се топи като снежинка в тях.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов и Калина Григорова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6290>]